

Arrest

nr. 202 121 van 9 april 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 mei 2017, bij de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda), een aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot die in België erkend werd als vluchteling.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 oktober 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag wordt geweigerd. Deze beslissing, die verzoekster op 3 november 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door G.H.M.,[...], Mogadishu, van Somalische nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke man A.F.A. ,[...], erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat na grondig onderzoek uitgevoerd door onze diensten van de Belgische ambassade in Kampala geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter. De authentieke stempels werden hier dus niet door de lokale autoriteiten aangebracht. Bijgevolg is de authenticiteit van deze documenten niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.

Overwegende dat art.74/20§1 bepaalt behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden. Bijgevolg kan het voorgelegde document dan ook niet erkend worden in België en wordt de visumaanvraag afgewezen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 10, 12bis en 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat zij van oordeel is dat de stempels op het niet-gelegaliseerde huwelijksdocument aangebracht werden met een kleurenprinter.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

[...]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing een 'fraudeur' wordt genoemd.

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, waardoor documenten worden afgegeven op basis van een eenvoudige verklaring (stuk 3).

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹. In haar nota met opmerkingen lijkt de verwerende partij dit af te doen als een fait

divers, 1 http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/ 7 maar dit is wel degelijk essentieel: Somalische documenten worden niet gelegaliseerd omdat er geen duidelijkheid bestaat over welk Somalisch document als "authentiek" kan worden beschouwd en welk niet.

II.1.3. Nochtans vraagt de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument alvorens zij tot de registratie van de aanvraag gezinshereniging overgaat. Zoniet beschouwt zij het dossier als 'onvolledig'. Een Somalisch huwelijk wordt voltrokken door en lokale imam, bijgestaan door twee getuigen. Normaliter wordt er nooit een document afgegeven na de voltrekking van het huwelijk.

Om haar aanvraag gezinshereniging geregistreerd te zien, heeft de verzoekende partij een beroep moeten doen op tussenpersonen – die dan op hun beurt een ambtenaar contacteren - die nadien het bestaan van het huwelijk bevestigt.

Het is zo goed als onmogelijk om de ambtenaren direct te contacteren: omwille van de terreurdreiging in Somalië moet men zich tot hen wenden via tussenpersonen.

Dat is tevens wat de verzoekende partij heeft moeten doen...De verwerende partij stelt op absurde wijze in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij dit zou moeten bewijzen, doch dit zou voor haar een algemeen bekend feit dienen te zijn. Als dit niet zo is, dan kunnen grote vragen gesteld worden bij de kennis van zaken die de verwerende partij zou moeten hebben wanneer zij dergelijke dossier behandelt.

II.1.4. De verzoekende partij wist hoegenaamd niet dat het document niet "correct" was. Zij heeft een tussenpersoon moeten betalen en vertrouwen. De bestreden beslissing meldt trouwens zelf dat er "grondig" onderzoek diende te worden gevoerd om dit te ontdekken. Hoe kon de verzoekende partij dit dan weten? De verwerende partij poneert trouwens dat de stempels aangebracht waren door een "kleurenprinter", doch de verzoekende partij weet niet of dit klopt en vraagt de Raad aldus om -mocht zij dit argument al au sérieux nemen- te willen nagaan of het bewijs hiervan zich wel in het administratief dossier bevindt. Loutere beweringen kunnen bezwaarlijk voor waar worden aangenomen.

Bovendien is het de verwerende partij die moet aantonen dat er hier sprake is van fraude. In haar nota met opmerkingen lijkt de verwerende partij de bewijslast te willen omdraaien.

Als er trouwens over een "vals" Somalisch document kan worden gesproken, dient er tevens een omschrijving te bestaan van een "authentiek" Somalisch document. Als authentieke Somalische documenten zouden bestaan, waarom weigert de Belgische ambassade deze dan te legaliseren?

Het antwoord is eenvoudig: er is geen eensgezindheid over wet een "authentiek" Somalisch document inhoudt. Zelfs de bevoegde ambtenaar is in staat een kleurenprinter te gebruiken om de stempels te zetten, als z'n stempelinkt op is... Het is in casu aldus niet mogelijk om toepassing te maken van artikel 74/20, §1 VW om de eenvoudige reden dat er geen authentieke en dus evenmin valse Somalische documenten bestaan...

Bovendien impliceert een "frauduleuze handeling" tevens de wil om te frauderen.

Het principe « *fraus omnia corrumpit* », zoals vervat in artikel 74/20, §1 VW bestaat uit twee facetten: een objectief en een subjectief aspect. Het objectief aspect impliceert dat er een foutieve gedraging moet zijn. Het subjectieve aspect impliceert de wil om te bedriegen.

Zo stelde het Hof van Cassatie (arrest van 3 oktober 1997, C960318F) dat het toepassing van het principe "*Fraus omnia corrumpit*" het volgende impliceert : « *l'existence d'une fraude, laquelle implique la volonté malicieuse, la tromperie intentionnelle, la déloyauté dans le but de nuire ou de réaliser un gain.*

In casu kan en is er hoegenaamd niet aangetoond dat de verzoekende partij niet evenzeer het slachtoffer vormt van het bedrog van een ambtenaar of een derde, als er al over bedrog kan worden gesproken.

Er kan dus geen toepassing worden gemaakt van artikel 74/20 §1 VW in deze zaak. De aanvraag gezinshereniging op basis van de artikelen 10 en 12bis VW werd aldus ten onrechte geweigerd. Bijgevolg werden deze artikelen tevens geschonden!

II.1.5. Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn.

Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis (...):

[...]

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

[...]

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd.

Het is dus niet redelijk dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet en zich beperkt tot het toepassen van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Verwerende partij had in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na kunnen gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenoot van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren. Cf. DVZ-gehoor dd. 16/12/2015 (stuk 4):

[...]

Het ziet er naar uit dat zij deze moeite niet heeft willen doen.

Bovendien werd het verhaal van haar echtgenoot aanvaard door het CGVS aangezien deze als vluchteling werd erkend. Het is aldus niet redelijk om haar huwelijk thans in twijfel te trekken, wat nochtans tevens vermeld werd bij het CGVS. Uw Raad heeft zich reeds verscheidene malen moeten uitspreken over gelijkaardige zaken.

RvV 183 719 dd. 13maart2017:

3.2 En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse a déclaré, dans la décision attaquée, s'agissant de l'acte de mariage produit par la requérante à l'appui de sa demande de visa, que « le document produit n'est pas légalisé car il provient de Somalie, pays dont le gouvernement n'est pas reconnu par la Belgique. Nous ne pouvons donc avoir aucune certitude quant à l'authenticité de ce document. », de sorte que la partie défenderesse reconnaît l'impossibilité d'obtenir, en Somalie, des actes d'état civil reconnus comme authentiques en Belgique et permettant de démontrer l'existence de liens de parenté ou d'alliance afin d'y obtenir un regroupement familial. Par conséquent, la partie défenderesse ne pouvait, sans violer le prescrit de l'article 12bis, §§5 et 6 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que son obligation de motivation formelle des actes administratifs, se contenter de rejeter la demande de visa au motif que les actes d'état civil produits ne pouvaient être reconnus mais devait, suite à cette constatation, examiner si d'autres éléments du dossier administratif pouvaient permettre de démontrer le mariage invoqué, et, à défaut, elle devait expliquer la raison pour laquelle elle choisissait de ne pas « procéder ou faire procéder à des entretiens avec l'étranger et l'étranger rejoint ou à toute enquête jugée nécessaire, et proposer, le cas échéant, une analyse complémentaire ».

Le Conseil constate notamment, à l'instar de la partie requérante, qu'il ressort du dossier administratif que l'époux de la requérante, a toujours déclaré, depuis l'introduction de sa demande d'asile, être marié à la requérante et a donné des détails quant à l'identité de cette dernière. Par ailleurs, la partie défenderesse a sollicité, par un courrier électronique du 14 avril 2016, du Commissariat Général aux réfugiés et apatrides, dans le cadre de l'examen de la demande de visa de la requérante, qu'il lui transmette le rapport d'audition de l'époux de la requérante de sorte que la partie défenderesse a eu connaissance de ce rapport qui est versé au dossier administratif. Le Conseil estime dès lors qu'elle devait, dans l'acte attaqué, y avoir égard et expliquer la raison pour laquelle elle estimait qu'il ne pouvait suffire à démontrer le mariage et la raison pour laquelle elle n'estimait pas utile de procéder à des entretiens et enquêtes complémentaires,

Cf. RvV 183 723 van 13 maart 2017 :

Le Conseil constate notamment, à l'instar de la partie requérante, qu'il ressort du dossier administratif que l'époux de la requérante a toujours déclaré, depuis l'introduction de sa demande d'asile, être marié à la requérante et a donné des détails quant à l'identité de cette dernière. Par ailleurs, la partie défenderesse a sollicité, par un courrier électronique du 13 mai 2016, du Commissariat général aux réfugiés et apatrides, dans le cadre de l'examen de la demande de visa de la requérante, qu'il lui transmette le rapport d'audition de l'époux de la requérante de sorte que la partie défenderesse a eu connaissance de ce rapport qui est versé au dossier administratif. Le Conseil estime dès lors qu'elle devait, dans l'acte attaqué, y avoir égard et expliquer la raison pour laquelle elle estimait qu'il ne pouvait suffire à démontrer le mariage et la raison pour laquelle elle n'estimait pas utile de procéder à des entretiens et enquêtes complémentaires.

3.3 Il ressort de ce qui précède que le premier moyen est à cet égard fondé et suffit à l'annulation de la décision attaquée, le motif relatif à l'identité de la requérante et à son mariage " étant pas adéquatement motivé. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner l'autre moyen pris en termes de requête qui, à le supposer fondé, ne serait pas de nature à conduire à une annulation aux effets plus étendus.

Het is belangrijk te noteren dat de verwerende partij geen cassatie aantekende tegen deze arresten.

Er is bovendien nog een recenter arrest van de Raad waarin deze terecht stelt dat zelfs als het huwelijksdocument frauduleus zou zijn, quod non, dit dan wel kan impliceren dat dit document niet geldig is, maar niet dat het huwelijk niet zou bestaan.

Cf. RvV 188 795 van 22 juni 2017

De Raad herhaalt dat mevrouw K. A. M. in het kader van haar asielaanvraag van 26 mei 2015 tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2015 reeds aangaf religieus te zijn gehuwd op 15 maart 2015 met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker. Van zodra zij hiertoe de kans had, gaf zij aldus onmiddellijk aan (religieus) te zijn gehuwd met een persoon met

dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker en dit reeds een kleine anderhalf jaar voorafgaand aan de thans voorliggende visumaanvraag. In casu stelt de Raad ook vast dat de stukken van het administratief dossier leren dat verweerder deze eerdere verklaringen in het kader van de asielaanvraag in rekening heeft gebracht en heeft vastgesteld dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en de bij de thans voorliggende visumaanvraag voorliggende gegevens inzake verzoeker en het ingeroepen huwelijk. In deze omstandigheden, en rekening houdende met het gegeven dat mevrouw K. A. M. erkend vluchteling is en de stukken voorgelegd bij de visumaanvraag leren dat verzoeker op dat ogenblik het statuut van asielzoeker had bij de Oegandese autoriteiten, is de Raad van mening dat het in casu kennelijk onredelijk- is waar verweerder verzoeker en eventueel mevrouw K. A. M. die erkend vluchteling is in België niet uitnodigde voor een onderhoud in het kader waarvan kon worden gepeild naar de kennis van elkaar en de waarachtigheid van het voorgehouden huwelijk. Er blijkt ook niet dat er in casu een bijzondere moeilijkheid was om verzoeker uit te nodigen voor een onderhoud, waar hij aangaf te verblijven in Kampala-alwaar ook de Belgische ambassade is. Gelet op deze vaststelling blijkt wezenlijk ook niet dat verweerder bij hernemen van de bestreden beslissing de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Het gegeven dat het voorgelegde huwelijkscertificaat mogelijk frauduleus is verkregen, vermag aan voorgaande vaststellingen ook geen afbreuk te doen, nu dit enkel het voorgelegde stuk kan aantasten doch niet de ingeroepen huwelijksband als dusdanig. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De thans bestreden beslissing schendt dus manifest artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet, evenals de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. De verwerende partij stelt het volgende in haar nota:

“(…) Gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet enkel een niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat, doch een manifest vals document heeft voorgelegd bij de aanvraag voor het bekomen van een visum lang verblijf, werd allerminst kennelijk onredelijk besloten dat de verzoekende partij een verblijfsmachtiging trachtte te bekomen op grond van valse of vervalste documenten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk besloten tot de weigering van de visumaanvraag;

De verzoekende partij voert in haar eerste middel verscheidene argumenten aan, op grond waarvan zou moeten worden besloten dat zij niet intentioneel een vals huwelijkscertificaat heeft voorgelegd, doch de beschouwingen van de verzoekende partij doen niet overtuigend aan.

Los van het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkent dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk is om een gelegaliseerde Somalische huwelijksakte voor te leggen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nergens aannemelijk maakt dat een document dat door de Somalische autoriteiten wordt afgegeven inderdaad stempels zou bevatten dewelke met een eenvoudige kleurenprinter werden aangebracht. De verzoekende partij beperkt zich in dit kader tot een loutere bewering, terwijl anderzijds de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is gestoeld op onderzoek van de Belgische ambassade in Kampala, dewelke duidelijk stelt dat authentieke stempels door de lokale autoriteiten niet met een eenvoudige kleurenprinter worden aangebracht.

Het is aldus een vaststaand feit dat een vals of vervalst document werd aangewend door de verzoekende partij.

Daar waar de verzoekende partij zich nog tracht te beroepen op haar onwetendheid nopens het feit dat de door haar voorgelegde huwelijksakte een vervalst document betrof, stelt verweerder vast dat de verzoekende partij zelf erkent dat zij voor het verkrijgen van het document beroep heeft gedaan op “tussenpersonen” in plaats van zich tot de lokale autoriteiten te wenden.

De bewering als zou het zo goed als onmogelijk zijn om de lokale ambtenaren direct te contacteren, wordt op geen enkele wijze onderbouwd en kan aldus niet zonder meer worden aangenomen.

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij het slachtoffer zou zijn geworden van fraude door een ambtenaar, vermits zij zelf uitdrukkelijk erkent dat zij geen beroep heeft gedaan op de lokale autoriteiten om de huwelijksakte te bekomen, doch het document via “tussenpersonen” bewam. Het feit dat men bewust beroep doet op niet-officiële tussenpersonen, ten einde een huwelijkscertificaat te bekomen, toont reeds afdoende aan dat het de verzoekende partij enkel om te doen was zichzelf een

(vals) bewijs te verschaffen. Minstens behoorde zij te weten dat dergelijke documenten niet betrouwbaar zijn, zodat zij zich er redelijkerwijs had van moeten onthouden om het document als bewijs aan te wenden in het kader van de procedure gezinshereniging.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij, middels de voorlegging van een manifest vals huwelijkscertificaat, intentioneel gepoogd heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Daar waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening had moeten houden met andere geldige bewijzen, zulks in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder vooreerst op dat voormeld artikel uiteraard niet kan spelen ingeval van fraude.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij uitsluitend verwijst naar het verhoor van haar voorgehouden echtgenoot in het kader van diens asielpcedure, doch dienaangaande moet worden vastgesteld dat de verwijzing naar het verhoorverslag weinig dienstig is, gelet op het feit dat dhr. [A.A.F.] niet de naam van de verzoekende partij vermeldde als zijnde zijn echtgenote.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat dhr. [A.A.F.] verklaarde een religieus huwelijk te hebben afgesloten met "[H.H.M.]", terwijl de verzoekende partij verklaart te heten "[G.H.M.]". Terwijl de verzoekende partij in de visumaanvraag ook een andere verblijfplaats opgaf, dan de verblijfplaats dewelke dhr. [A.A.F.] vermeldde als zijnde die van zijn echtgenote.

Verweerder merkt aldus op dat zich de vraag stelt op welke wijze de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op basis van het asiilverhoor redelijkerwijs had kunnen besluiten dat de verzoekende partij inderdaad de echtgenote van dhr. [A.A.F.] is.

Enig bijkomend bewijs ontbreekt, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht heeft besloten tot de weigering van de visumaanvraag.

De verwijzing naar verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de gegeven omstandigheden uiteraard niet dienstig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van de aanvraag voor een visum lang verblijf (type D).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing steunt op twee motieven. Ze stelt vast:

- dat het voorgelegd Somalisch huwelijkscertificaat niet gelegaliseerd is (1);
- dat er sprake is van een frauduleuze handeling (2).

Beide motieven kunnen op zich de bestreden beslissing schragen. Dit houdt in dat de bestreden beslissing slechts kan worden nietig verklaard indien verzoekster gegronde kritiek uit tegen beide motieven.

3.5. Motief (2) steunt op de toepassing van artikel 74/20, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

3.6. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: “ *Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).*

3.7. Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe “fraus omnia corrumpit”. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). Zoals verzoekster terecht opmerkt in haar verzoekschrift ligt de bewijslast in deze bij de verwerende partij.

3.8. In casu wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat uit onderzoek is gebleken dat het overgelegde huwelijkscertificaat een vervalst document is. Hierbij wordt erop gewezen dat uit grondig onderzoek blijkt dat de officiële stempels op het Somalische document werden aangebracht met een kleurenprinter. Hieruit wordt afgeleid dat de stempels aldus niet door de lokale autoriteiten zijn aangebracht en dat er sprake is van een frauduleuze handeling.

3.9. Eerste punt van kritiek van verzoekster met betrekking tot motief (2) is dat de verwerende partij poneert dat de stempels werden aangebracht met een “*kleurenprinter*”. Verzoekster stelt dat dat ze niet weet of dit klopt en ze vraagt de Raad om te willen nagaan of het bewijs hiervan zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster stelt in dit verband nog dat loutere beweringen bezwaarlijk voor waar kunnen worden aangenomen.

3.10. In het administratief dossier bevindt zich een commentaar van de betrokken diplomatieke post betreffende de visumaanvraag van verzoekster. Hierin wordt onder meer gesteld, “*Après un examen plus approfondi nous concluons que les cachets sont en fait imprimés sur le document Somalien via une imprimante couleur.*” Er worden echter niet meer details verstrekt aangaande dit onderzoek. In het administratief dossier bevindt zich ook niet het origineel voorgelegd huwelijkscertificaat en evenmin een kleurenkopie ervan. Dit kan nochtans verwacht worden indien de verwerende partij een document bestempelt als een vervalst document. Uit de bovenvermelde commentaar van de betrokken diplomatieke post blijkt ook duidelijk dat het voorgelegd huwelijkscertificaat niet manifest vervalst is, zodat dit op het eerst zicht zou blijken. De Raad kan dus niet verifiëren of de vaststelling dat verzoekster een foutieve gedraging heeft gepleegd, met name het voorleggen van een vervalst huwelijkscertificaat, feitelijke grondslag heeft.

3.11. Verzoekster licht verder de omstandigheden toe die volgens haar hebben geleid tot het betwiste huwelijkscertificaat. Eerst geeft ze aan dat Somalische documenten nooit worden gelegaliseerd omdat er geen duidelijkheid bestaat over welk document authentiek is en welk niet, maar dat de Belgische ambassade steeds een huwelijksdocument vraagt alvorens tot registratie van de aanvraag gezinshereniging over te gaan. Bij gebrek hieraan wordt het dossier immers als onvolledig beschouwd. Verder schetst ze hoe een Somalisch huwelijk doorgaans wordt voltrokken en dat het zo goed als onmogelijk is om ambtenaren direct te contacteren ten gevolge van de terreurdreiging, zodat een beroep dient te worden gedaan op een tussenpersoon die een ambtenaar contacteert die het bestaan van het huwelijk bevestigt. Volgens verzoekster dient dit te behoren tot de algemene kennis van de verwerende partij. Zij verduidelijkt nog dat zij niet anders kon dan de tussenpersoon te betalen en hem te vertrouwen, en dat zij hoegenaamd niet wist dat het document “*niet correct*” was.

3.12. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat Somalische documenten niet worden gelegaliseerd (zie infra punt 3.14.). Verwerende partij betwist voorts in de nota niet dat bij gebrek aan een huwelijksdocument, het visumdossier als onvolledig beschouwd wordt door de betrokken ambassade. In de bestreden beslissing kan gelezen worden: *“Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document, de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden.”* De intentie om te schaden of voordeel te behalen (subjectief criterium) kan echter niet ipso facto worden afgeleid uit het overleggen van een vervalst document (objectief criterium), voor zover hiervan al sprake kan zijn in casu. In dit verband kan nuttig verwezen worden naar een arrest van het Hof van Cassatie van 2015: *“Het algemeen rechtsbeginsel Fraus omnia corrumpit verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen. Daaruit volgt dat om de oneerlijke handeling als bedrog aan te merken, deze moet zijn begaan om te schaden of winst te behalen. Het middel dat ervan uitgaat dat het volstaat dat de oneerlijke handeling vrijwillig is en zodoende schade veroorzaakt, faalt naar recht.”* (Cass, 16 november 2015). Het blijkt niet, minstens toont verwerende partij niet aan, dat de voorwaarde van het subjectief criterium voldaan is indien de voorwaarde van het objectief criterium vervuld zou zijn. In de nota wordt gesteld: *“Het feit dat men bewust beroep doet op niet-officiële tussenpersonen, ten einde een huwelijkscertificaat te bekomen, toont reeds afdoende aan dat het de verzoekende partij enkel om te doen was zichzelf een (vals) bewijs te verschaffen.”* Dit kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing en de Raad ziet ook niet in waarom het feit dat verzoekster bewust een beroep deed op niet-officiële tussenpersonen reeds afdoende aantoont dat het er haar enkel om te doen was zichzelf een vals bewijs te verschaffen. De verwerende partij is verder van oordeel dat verzoekster *“Minstens behoorde (...) te weten dat dergelijke documenten niet betrouwbaar zijn, zodat zij zich er redelijkerwijs had van moeten onthouden om het document als bewijs aan te wenden in het kader van de procedure gezinshereniging”* maar ze toont niet aan hoe de verzoekende partij had dienen te weten dat een document dat verkregen wordt via tussenpersonen sowieso niet betrouwbaar is. Fraus kan niet zomaar gebaseerd worden op veronderstellingen.

3.13. Gelet op het voormelde kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet schendt. Daar komt nog bij dat de Raad, zoals gezegd, gelet op de samenstelling van het dossier niet in staat is om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen en na te gaan of de vaststelling dat een vervalst huwelijkscertificaat werd voorgelegd daadwerkelijk feitelijke grondslag heeft. Dit heeft als gevolg dat motief 2 niet overeenind blijft.

3.14. Voor wat betreft motief (1) schetst verzoekster de context van de Somalische administratie en stelt ze dat Somalische documenten nooit worden gelegaliseerd door de Belgische instanties. Deze vaststelling vindt steun in de bovenvermelde commentaar van de betrokken diplomatieke post betreffende de visumaanvraag van verzoekster. Hierin kan onder meer gelezen worden, *“Considérant que dans le cas présent le document produit n'est pas légalisé car il provient de Somalie, pays dont le gouvernement n'est pas reconnu par la Belgique.”* Dat Somalische documenten niet gelegaliseerd worden, staat ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing aangezien ze stelt, *“Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend.”* Ook in haar nota geeft de verwerende partij dit toe, aangezien ze hierin stelt, *“Los van het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkent dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk is om een gelegaliseerde Somalische huwelijksakte voor te leggen (...).”* Motief 1 kan dan ook niet deugdelijk zijn aangezien verzoekster niet kan voldoen aan de vereiste van legalisatie van een Somalisch document.

3.15. Dat Somalische documenten nooit worden gelegaliseerd door de Belgische instanties omdat Somalië niet erkend wordt door België blijkt uit het administratief dossier en wordt door de verwerende partij ook uitdrukkelijk toegegeven in de bestreden beslissing en in haar nota. Verzoekster is aldus niet in staat om officiële documenten voor te leggen. De Raad wijst er ten informatieven titel nog op dat de wetgever deze patstelling heeft voorkomen in artikel 12 bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12 bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwant-

schapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

3.16. Even zeer ten informatieven titel wijst de Raad ten slotte nog op artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”*

3.17. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen noodzaak om de gegrondheid na te gaan van het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA